

1. Timoteovi 2,1-6: Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas.

Dnešní neděle se latinsky nazývá Rogate, to znamená – modlete se! Jistě jste si všimli, že latinské názvy nedělí bývají výzvou – radujte se, zpívejte, chvalte Pána. Dnešní výzva se zdá být snadnou, modlí se přece skoro všichni. Téměř všechna náboženství znají nějakou formu modlitby, modlí se i nevěřící lidé, když se dostanou do úzkých. Jenže tam

někde je zakopaný pes. Křesťanova modlitba je něčím vzácným. Augustin o tom píše v knize Vyznání: "Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, Bože".

Modlitbu tedy můžeme vnímat jako reakci na duševní neklid. Snahu nalézt naplnění, smysl života. Modlitba ale může být i něčím jiným, může to být rozhovor – reakce na to dobré i na zlé, co se s námi děje. Modlitba může být zvykem, ani to není špatně, pokud se tento zvyk nevyprázdní a nezůstane jen zvykem. Může být tichá i hlasitá, soukromá i ve společenství.

Modlitba je jádro vztahu, křesťanství prožíváme v komunikaci Já – Bůh. Modlitba je prostor pro sdílení a naději. Vertikální rozměr víry, bez něj by byla naše víra plochá. Můžeme vědět o Bohu, zvěstovat ho, mluvit o NĚm, ale když nebudeme mluvit s ním, bude nám něco podstatného chybět. V modlitbě se neopíráme o vlastní ctnosti, zbožnost, ale o Boží zaslíbení.

Modlitba jako přátelský rozhovor, důvěrný, tykáme si. Víme, že ten druhý nás má rád, že mu na nás záleží. Nemusíme se prosit o audienci, na čas modlitby se nevztahují žádná pravidla.

Nemusíme si brát servítky, smíme říkat vše, co máme na srdci, vlastními slovy. V modlitbě ale nejde hlavně o nás, o mě.

Do modlitby nepatří sobectví a egoismus, Bůh není automat na splněná přání. Když budeme k Bohu volat: Pomoz mi zhubnout deset kilo!

Dej, ať mě v práci povýší. Nejspíš ani nezhubneme, ani nebudeme povýšeni (určitě ne na základě modlitby), v nejlepším případě nám Bůh pomůže uvědomit si vlastní hloupost a sobectví.

Modlitba má být něčím, nesobeckým, kolektivním. Modlíme se Otče náš, ne Otče můj. „Já“ nestojí v modlitbě na prvním místě. Typicky špatná modlitba by mohla vypadat asi takto: **Otče můj, který jsi mi doufám po ruce, buď vůle má všude, kam se pohnu. Dej mi to, co mi nejvíc chutná a to nejen dnes. Zařid', ať**

nemám žádné dluhy. Odpuštění nepotřebuji, jsem přece slušný člověk. A neuveď mne do neštěstí, ale zbav mě zloby mých nepřátel. Tento život je totiž můj a chci si ho užít, vždyť nejsem jen tak někdo.

V dopise apoštola Pavla Timoteovi, který je základem dnešního kázání, jsme vyzýváni k díkuvzdání za všechny lid. Nejen za křesťany, nejen za naše blízké, nejen za ty, kteří jsou nám sympatičtí, máme děkovat za všechny. Modlitba nás tak spojuje nejen s Bohem, ale i s úplně cizími lidmi. Církev nemá být k světu nepřátelská, ale otevřená, modlit se za svět. Ne uzavřenosti a jinakosti. Modlitby jsou vykročením ven, otáčíme se zády k moralizování, chceme dojít k porozumění.

Pavel, nás vyzývá také k tomu, abychom prosili. Modlitba jako prosba se vztahuje k lidské situaci před Bohem. Šíře prosebné modlitby je velmi velká. Může zahrnovat malé i velké věci. Není

žádná oblast lidského života, žádná oblast lidské nouze, ke které by se nesměla prosba vztahovat. Jsme voláni k modlitbě. Modlitba se ale nesmí stát jakousi náhražkovou činností. O tom mluví i D. Bonhoeffer ve svých „Listech z vězení“. Základní strukturu křesťanského života vidí Bonhoeffer v modlení a činění toho, co je spravedlivé. Tak je také třeba rozumět jeho stručné větě z roku 1938: „Pouze ten, kdo křičí na obranu Židů, smí zpívat gregoriánský chorál“. To pak znamená: Ten, kdo křičí na obranu Židů, komu záleží na činění spravedlnosti v konkrétní společenské situaci, smí, ano má také „zpívat gregoriánský chorál“, tedy modlit se.

Další formou modlitby jsou přímlyvy. V přímlyvné modlitbě se setkáváme nejen s Bohem, ale i s druhým člověkem. Přímlyvná modlitba není jenom to, že něco slovy říkáme, ale že celou svou bytostí stojíme před Bohem a jsme ochotni pro druhého člověka také něco udělat. Přímlyva znamená účast na údělu člověka. Dostáváme zvláštní milost spočívající v

tom, že sjednocení s Kristem smíme stát před Bohem v přímluvné modlitbě za druhé lidi. A to ve víře, že je jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas. Připojujeme se svým hlasem, svou přímluvnou modlitbou k prostředníkovi Kristu Ježíši ve prospěch všech.

Vraťme se na závěr k díkůvzdání za všechny lidi. Copak se dá děkovat za ty, co působí zlo a trápí druhé? - To bychom to ale špatně pochopili. Apoštol nás vyzývá k tomu, abychom děkovali za to, co Bůh chce a koná pro všechny lidi, co dělá v jejich prospěch. Přidávat se k nadávání a odsuzování těch, kdo mají v rukou moc – to by nebylo jednání v duchu Ježíše Krista. Tím bychom jen svým zlem ještě více posilovali zlo ve světě. A komu bychom tím prospěli? Lépe je modlit se za vládce - ale nerezignovat a činit to, co je spravedlivé. Modlit se a přimlouvat se za vládce a všechny, kteří mají v rukou moc a činit to, co je spravedlivé v konkrétní společenské

situaci - aby všichni lidé mohli žít v pokoji. Snad Pán Bůh dá a jednou se toho dočkáme.

Vždyť i sám Ježíš Kristus se za nás přimlouvá u našeho Otce v nebesích. Máme takového přímlovce, že Boží dobrou vůli máme přát i všem ostatním. A tak se modleme a jednejme tak, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.

Amen.